

ISTORIA NESTIUTĂ A ROMÂNILOR- NOI NU SUNTEM URMĂȘII ROMEI

Înainte de toate vreau să fiu onest, declarându-vă că o chezășie a tuturor ipotezelor pe care le voi desfășura în fața dumneavoastră... nu există. Oricând o nouă descoperire, o nouă interpretare poate infirma una sau alta dintre ele. Eu nu pot să afirm decât că în tot ceea ce urmează nu am introdus nici o ipoteză de care personal să nu fiu convins. Vă spun aceasta din convingerea că cititorul nu trebuie înșelat, nu trebuie lăsat să creadă că știu mai mult decât știu în realitate. Cititorul nespecialist are dreptul să cunoască limitele actuale, reale ale cunoștințelor noastre despre trecutul țării în care ne-am născut și căreia îi vom aparține întotdeauna, indiferent pe ce meleaguri ne-a călăuzit destinul. Astfel, puteți să vă simțiți invitați în a vă folosi de „prezumția de nevinovăție” referitor la acest articol conducând la o „estompare a necredinței” alături de părerea dumneavoastră personală.

Cu ani de zile în urmă, pe vremea când eram elev în cursul elementar, în cartea noastră de *Limbă Română* ne era spus și de „puțina” influență latină în vocabularul român alături de cea „copleșitoare” slavă. A fost poate pentru prima oară când am simțit că... nu eram de acord cu ceea ce era „scris în carte”. Fusesem obligat, împreună cu toți ceilalți elevi, încă din clasa a patra elementară să „studiez” limba rusă, iar din clasa a cincea, limba franceză și astfel am descoperit multe cuvinte româno-franceze și nici unul româno-rus! Ghinionul „gânditorilor” de atunci erau și cântecele italiene care pătrundeau peste tot în România și ale căror cuvinte sunau atât de

apropiate de ale noastre, încât teoria „slavonă“ a originii noastre apărea ridicolă chiar și pentru un copil din cursul elementar.

Cu trecerea anilor procesul de rusificare a românilor a mai scăzut în intensitate, iar eu ajunsesem în ultimii ani de liceu. De data aceasta lucrurile se întorseseră cu 180 de grade și acum învățam despre ocuparea Daciei de către romani și cum ne trăgeam „noi” din „ei”, ba dintr-unii, ba dintr-alții, ba chiar direct din cei „doi bărbați”: Decebal și așa-zisul nostru străbun, Traian. Nu știu care este părerea Dvs., dar eu personal nu am încredere în acești „lingviști” și „istorici” gata să ne transforme istoria noastră în funcție de interesele lor personale ori scopurile politice urmărite de „stăpânii” lor. Astăzi în Moldova de peste Prut, Bucovina și Ținutul Herței populației dacoromâne, încă majoritară (chiar și după deportările masive spre Siberia, făcute de ruși după cel de-al doilea război mondial) i se spune în permanență că vorbește o limbă diferită, „moldovenească”, de origine slavă, teorie pe care mulți... o și cred.

Dar să nu-i uităm pe prietenii noștri greci, care le spun fraților noștri aromâni că ei de fapt sunt greci, că Macedonia a fost, este și va fi Grecia iar Alexandru Macedon a fost... un grec! Părerea lor nu este criticată, deschis, de nici un politician sau istoric român. Surpriza am avut-o în luna mai 2002, când am fost invitat la cel de-al 37-lea Congres de studii medievale de la Kalamazoo, Michigan, S.U.A., unde am prezentat „A new Approach to the Origin of the Romanian People”; am avut plăcerea să cunosc opinia prof. John V. Fine Jr. asupra dacilor... „strămoșii românilor și vlahilor de azi”⁵.

În perioada în care am fost student la medicină am fost invitat să-mi petrec câteva săptămâni din vacanța de vară la Târgu-Mureș, la invitația unui coleg și prieten ungar, în casa căruia am găsit o carte scrisă în limba română, singura de altfel: *Dacia preistorică* a lui N. Densușianu, probabil cel mai documentat scriitor al istoriei dacoromânilor, ocazie cu care mi-am schimbat cu 180 de grade noțiunile de „istorie a românilor” acumulate în școală.

Revenind la istoria și limba română și la contradicțiile acestora cu logica... voi face uz de versurile unei poezii scrise de V. Băjenaru și care mi-a parvenit prin curtoazia unei persoane din New York:

*„Ce limbă vorbeau dacii, azi nimenea nu știe!...
Căci pe atunci săracii n-aveau creion, hârtie,
Iar vorbele nescrise, precum se știe... zboară,
Argumentând ne zise, cândva, o profesoară.
Lingviștii socotiră, mai cu luare aminte,
Și în final găsiră vreo 7-8 cuvinte
Ce par a face parte, chiar din limbajul trac!
Dar, deși-i scris în carte, cu asta nu mă-mpac.
Păi stai și ia aminte, de cumva e posibil,
Cu câteva cuvinte, să fii inteligibil?...”*

Întrebarea pe care ne-o punem astăzi este: ce limbă vorbeau geto-dacii (pelagii = tracii)? Iar răspunsurile nu pot fi decât două, dintre care avem de ales unul: vorbeau o limbă diferită de cea a cuceritorilor și în consecință au fost nevoiți să-și însușească latina după ocuparea a 14% din teritoriul Daciei de către legiunile împăratului Traian în 106 d.H., ori limba populației autohtone a Daciei era asemănătoare cu latina, astfel încât nu a fost necesară învățarea altei limbi.

Revenind la poezia lui Băjenaru, oare să fie adevărat că tot ce ne-a rămas de la străbunii noștri geto-daci să fie numai 7-8 cuvinte?... Anii trec, lumea se schimbă iar astăzi avem așa-zisa „Arheologie Lingvistică“ și descoperim că lingvistica, istoria, nu au fost până acum nimic altceva decât defilee de erori (vezi și Shakespeare cu a sa *Comedia Erorilor*). De 200 de ani, de când un oarecare W. Jones (1786) a intuit și afirmat proveniența sanscritei, elinei și latinei dintr-o „limbă mamă“, numeroase minți „strălucite” au încercat să reconstruiască această limbă „matcă“, generând două teorii care susțin două origini: limba indo-europeană pe de o parte și limba ariană pe de altă parte, localizată undeva în Europa Preistorică.⁶

Cercetătoarea americană Marija Gimbutas, profesoară la Universitatea din Los Angeles, California, spune: „România este vatra a ceea ce am numit „vechea Europă“, o entitate culturală cuprinsă între 6500-3500 î.d.H., axată pe o societate matriarhală, teocratică, pașnică, iubitoare și creatoare de artă, care a precedat societățile Indo-Europenizate patriarhale, de luptători, din epocile Bronzului și Fierului. A devenit, de asemenea, evident că această străveche

civilizație europeană precede cu câteva milenii pe cea Sumeriană, făcând imposibilă ipoteza conform căreia civilizația războinică și violentă a sumerienilor ar fi fost cea mai timpurie de pe glob.”⁷

Spațiul Carpato-Dunărean este una din puținele zone ale Europei care nu a fost afectată direct nici de calota glaciară, nici de cea alpină, rămânând în cea mai mare parte zona cu condiții de viață atât pentru om cât și pentru animalele și plantele ce-i asigurau traiul, deși pe înălțimi s-au format ghețari în câteva masive muntoase: Rodna, Călimani, Bucegi, Făgăraș, Cindrel, Parâng, Retezat. Astfel, cercetări fără reproș de la Universitatea din Cambridge au stabilit că singurul „spațiu” care corespunde condițiilor din vechea literatură Vedică este cel Carpatic și sub titulatura „Ancient Indian”, plasează faza primară a culturii Vedice la noi. După învățații englezi (și nu români), cetatea Carpatică face parte din „habitatul primitiv al arienilor”.⁸

De la teoria dezvoltată de englezi să ne întoarcem la poezia lui V. Băjenaru:

*„Istorici de-asemeni la Roma au găsit
Legenda acelor gemeni ce Roma a uimit:
Pe Romulus și Remus lupoaica i-a crescut;
Din ei, spune legenda, românii s-au născut!...”*

Povestea idilică a celor doi gemeni găsiți pe apa Tibrului de o „lupoaică”, sigur că ne-a impresionat, în special când ni se spune că și „noi” am fi un fel de urmași ai lor. Dar chiar să fim mândri de aceasta? Să încercăm să vedem această istorioară cu alți ochi: Rhea Silvia, fiica lui „Numitorul” Rege de Alba Longa și totodată o vestală virgină din templul lui Marte (Zeul Războiului) a rămas gravidă „din senin” cu zeul Marte și a născut doi gemeni pe care unchiul ei Amulius (care pare a nu fi crezut minunea cu zeul) i-a renegat dând ordin servitorilor să-i arunce pe bastarzi în Tibru. Coșul cu copii este găsit de o lupoaică, termen folosit pe atunci pentru femeile de moravuri ușoare. Așa că apare mult mai plauzibilă că o astfel de persoană i-a salvat pe gemeni, iar ciobanul Faustulus i-a crescut. Fanteziile cu Zeul Marte nu le-a crezut nici unchiul nefericitei, de ce ar trebui să le credem noi? Credeți că noi românii ar trebui să ne căutăm o astfel de ... origine trivială?...

*„Pe daci îi ocupară acei viteji romani
Și i-a-nvățat latina în cam 100 ani!
Că dacii învățară latina așa ușor,
Vezi, asta nu mă miră și zis-am: «Bravo lor!»
Dar că-și uitară limba, vocabular întreg
Vezi domnule, eu asta nu pot s-o înțeleg!
Că un popor își pierde treptat din obiceiuri,
Că își mai schimbă portul, ar fi niscai temeieri...
Dar că își uită limba, exemplu nu-i sub soare,
Dacât acele cazuri, când un popor... dispore!”*

Legiunile armate romane au ocupat numai 1/7 din teritoriul Daciei (14%) și pentru o perioadă istorică foarte scurtă, de exact 165 de ani (106 d.H. - 271 d.H.). La ei acasă, în Peninsula Italică avem și astăzi dialecte ca cel toscan, lombard, calabrian ori sardinian care-i fac, și azi pe italieni, să nu se înțeleagă între ei. Mai mult, sutele de alte dialecte din Italia (se estimează că ar exista circa 1500) dovedesc că Peninsula Italică nu a fost „romanizată“ acasă la ea. Astfel cum se explică „romanizarea” noastră de către cuceritorii Daciei? Cum să ni-i închipuim pe țărani daci, locuind prin văi și munți, dealuri și păduri, rezezindu-se să învețe latina?... Și nu numai ei, cei din teritoriul ocupat de romani, dar și dacii liberi, din teritoriul de 86% al Daciei neocupată de romani. Cum vă închipuiți că țărani daci care nu aveau nici texte, dicționare, profesori, caiete sau creioane, au putut învăța atât de bine latinește încât au realizat cea mai unitară limbă latină cunoscută, pe care latinii înșiși nu au fost în stare s-o realizeze nici măcar la ei acasă, în Peninsula Italică (până azi când au la dispoziție un regiment de cărți de gramatică și materiale audio-video)?

Nu am dreptate să mă revolt împotriva profesorilor care se mulțumesc să se rezume la ceea ce au învățat sau n-au învățat în tinerețea lor, împotriva celor care din interese geo-politice încearcă să bage în capul generațiilor acestui secol că avem o altă limbă și o altă origine decât cea evidentă și reală? De ce să acceptăm transmiterea neștiinței prin știință?

O situație similară cu cea din „Italia-Mamă“ în privința numărului de dialecte populare se întâlnește și în alte țări ale Europei: Franța, Spania, Marea Britanie și Germania, în care locuitorii comunică între ei

prin intermediul limbii literare învățate în școală, cea vorbită acasă făcându-i de neînțeles pentru co-naționali lor situați în alte colțuri ale țării. Numai în România situația este fundamental diferită, toată populația țării este capabilă să comunice prin limba înșușită de mic copil în familie. Totodată limba deprinsă acasă nu este diferită de cea învățată la școală...

Vom încheia această dezbatere analizând o a doua întrebare fundamentală, la care se vrea un răspuns din partea oricărui așa-numit „istoric” și „lingvist” lipsit de credință sau bunăvoință în acceptarea Adevărului: cum vă explicați că romanii au reușit în aproximativ 100 de ani, aflați fiind la 1500 kilometri departe de Roma, performanțe pe care nu au fost în stare să le reproducă în propria lor casă?... Și asta fără ca picior de roman să fi călcat pe mai mult de 86% din teritoriul Daciei!

*„Ardealu’a stat sub Unguri aproape ani o mie
Și asuprați României, așa precum se știe,
Nu și-au uitat nici graiul, nici obicei, nici portul,
Cum de-n a zecea parte Daciei uitară totul?”*

Apariția și existența Ungariei s-au datorat conviețuirii hunilor cu populația primitoare geto-dacă și care i-a învățat agricultura, păstoritul, și care apoi a fost asuprită și sfârtecată în numele catolicismului. Mulți aristocrați români transilvăneni, pentru a-și salva viața și avutul, s-au convertit la catolicism, s-au maghiarizat, însă n-au uitat nici limba, nici tradițiile. De ce astăzi noi să credem că ce n-au putut face ungurii în o mie de ani au putut face romanii în o sută de ani?... Cu alte cuvinte, cum putem crede că aceștia i-au determinat nu numai pe dacii ocupați, dar și pe cei din 86% din teritoriul Daciei neocupate să învețe „latina” și în același timp să-și uite propria limbă?...

*„Când sub Traian Romanii i-au biruit pe Daci,
La Sarmisegetuza n-a trebuit tălmaci!
Afirmă Densușianu și asta totul schimbă:
Deci Daciei și Romanii vorbeau aceeași limbă!
Cum e posibil asta? Îndată vă explic,
De n-ați pierdut răbdarea și m-ascultați un pic:
‘Nainte erei noastre, cât? Nu prea știu precis*

*La Nord și Sud de Istru (de Herodot e scris)
Trăia un popor harnic, pe plaiuri Carpatine
Ce cultiva pământul, vâna, creștea albine
Și după zona-n care acei oameni trăiau,
Ei Daci sau Geți sau Sciți sau Iliri se numeau.
Uniți sub Burebista și-apoi sub Decebal
Ei stăvileau barbarii, ce veneau val de val...
Dar secole 'nainte când nu erau regat,
O parte-acestor Traci spre vest au emigrat
De-a lungul Europei, pe-alocuri s-au oprit
Și-aproape în tot Sudul, treptat s-au stabilit
Iar bunele-obiceiuri și limba o păstrară,
Deși cu alte neamuri, în timp se-ncrucișară
Așa se-explică faptul de ce zisa Latină
Au înțeles-o Dacii și nu le-era străină!
Deci nu cu Roma 'ncepe al nost' bogat trecut,
Ci mult mai înainte căutați un început!"*

În conformitate cu afirmațiile lui Nicolae Densușianu despre migrația spre vest a pelasgilor în *Dacia Preistorică*⁹ și ale lui N. Iorga în *Istoria Românilor*, în mod special în capitolul intitulat „Strămoșii înainte de romani”¹⁰ a existat o „Românie Apuseană” din care s-au desfășurat națiunile franceză, italiană, spaniolă, portugheză și o „Românie Răsăriteană” unde urmele-i trăiesc încă...

Un aspect controversat cu privire la limbă, care mi se pare că a fost ignorat, ar fi: dacă „romanitatea Occidentală” a evoluat dezvoltându-se în mai multe limbi romanice (italiana, latina, spaniola, provensala, portugheza, franceza), de ce în cadrul „Românității Orientale” nu s-a ajuns la formarea unei limbi noi, ci s-a rămas numai la stadiul de dialecte: istro-român (pe teritoriul ocupat de iugoslavi), megleno-român (pe teritoriul ocupat de bulgari), aromân (pe teritoriul ocupat de greci), daco-român (România de astăzi, plus teritoriul ocupat de ruși, ucraineni și iugoslavi - Banatul Sârbesc)?

Unitatea lingvistică a acestor dialecte nu poate avea decât o explicație: cuceritorii romani au întâlnit o populație de aceeași limbă. **Dacă astăzi se consideră că 95% din cunoștințele acumulate de**

omenire sunt obținute în ultimii 50 de ani... să vedem cum istoria se poate, de asemenea, schimba. Când, nu de mult, s-a publicat teoria evoluției speciei umane în funcție de vechimea cromozomală, s-a ajuns la concluzia că „prima femeie” ar fi apărut în Sud-Estul Africii. Următorul pas uriaș ar fi fost Nordul Egiptului, iar de aici, Peninsula Balcanică, la... noi! Când cei de la Cambridge vorbeau de arienii din zona Carpato-Dunăreană, teoria cromozomală nu apăruse încă. Și din nou, de la noi, se desprind două mari grupuri, unul ce se va răspândi spre Est, Indo-Asia, iar celălalt spre estul Europei.

Dacă cineva ar căuta în arhivele romane ori cele de la Vatican, ar găsi manuscrisul lui Criton, doctorul lui Traian, care ne descria pe noi, geto-dacii, în lucrarea lui, „*Getica*”. Când poetul roman Ovidiu a fost deportat la Tomis (Constanța de astăzi, pe țărmul apusean al Mării Negre) a scris și poeme în limba localnicilor geți, limba tracilor dar în alfabet latin¹¹, limbă pe care a putut să o învețe cu ușurință datorită asemănării limbii latine cu ea. Din păcate, poemul este pierdut pe undeva prin arhivele Vaticanului și nimeni până în prezent nu s-a lăsat „convins” în a-l găsi. Despre limba latină aflăm de la Cesar Pruteanu¹² că era dialectată - la fel ca orice limbă vorbită în zilele noastre - în:

1. limba latină cultă (sau clasică)

2. limba latină vulgară (pe care o vorbea poporul)

3. limba latină priscă (bătrână) cum avem și noi limba din cronicile noastre. Aceasta a fost limba dacilor, aceasta a fost și prima limbă vorbită de carpato-dunărenii invadatori ai Peninsulei Italice, rămase în cărțile sfinte numite Saliare, aceasta a fost limba sanscrită-vedică.

Cum se face că o mulțime de cuvinte din limba noastră sunt aproape similare cu cele din sanscrita-vedică în timp ce ele nu există aproape în limba Latină? De exemplu: apa = apă (aqua în Latină), gata = gata, gușă - ghosa, iată = yatha, maiu = mayu, mascară = mascara, pită = pita, pricină = pracina, pleavă = plava, grămadă = gramata, iască = jaska, ismă = isma, limbă = lamba, mânia = manyu, muierea = muherea (mulier-mulieris în Latină), plută = pluta, potecă = path-ika.

Dar numărătoarea în sanscrita-vedică nu este mai apropiată de limba noastră decât Latina cultă? Iată cum numărau ei: una, duya,

treya, patra, pancia, sase, sapta, ashte, nava, dasha, shata = suta (centum în latină). Mă întreb, prin ce minune limba noastră păstrează aceste forme de sanscrită-vedică? Explicația este una singură: spațiul carpato-dunărean este locul de unde Europa a început să existe și să se extindă. Iar noi, ne place sau nu ne place, suntem părinții popoarelor europene și... nu numai ai lor.

Odată stabilită problema limbii geto-dacilor, descoperim cu mândrie că noi nu suntem urmași nici ai slavilor, nici ai romanilor, ci ei sunt urmașii noștri.

După N. Iorga analizele chimice au arătat că parte din aurul faraonilor egipteni provine din Munții Apuseni¹³ și nimeni nu s-a decis de atunci să facă un studiu al acestei probleme pe măsura potențialului tehnic de astăzi. Știe oare cineva că Spartacus, acel gladiator care s-a autoeliberat și s-a pus în fruntea sutelor și miilor de sclavi romani, creând o armată care a speriat Roma, era un trac de-al nostru, din munții Rodopi?...¹⁴

RĂSPÂNDIREA PELASGILOR (A TRACO-GETO-DACILOR)

Herodot arăta că: „... după indieni, neamul tracilor este cel mai numeros dintre toate popoarele.”¹⁵ Să ne oprim puțin asupra acestui aspect: după localizarea lor geografică încep să se desprindă geto-dacii prin primul mileniu î.d.H. la nord de Istru (Dunăre), ilirii (zona Albaniei de astăzi), sciții (Dobrogea) etc. Ne răspândim treptat în toată Europa, cât și în toată Peninsula Balcanică, pe care o stăpânim pentru sute și sute de ani. În zona Mării Egee, a insulelor ei, cum este Creta, cât și a Asiei Minor (Turcia de astăzi), apar culturi ca cele mino-miceniene. Grecii „prieteni noștri heleni” de mai târziu, cum le place să-și spună, sosesc în Europa din zona estică a Mării Caspice în jurul anilor 1900-1400 î.d.H., fiind inițial o populație tribală nomadă. Sosesc în grupuri mici, „înalți, blonzi” cum îi descrie marele poet antic (orb!) Homer, urmași 300-400 de ani mai târziu de doriene care-i subjugă pe primii, iar apoi de triburile aeoliene și ionice. Toți aceștia își găsesc „casa ideală” la noi în Peninsula Balcanică, împingându-ne spre Nord-Vestul ei și numindu-ne mai târziu macedoni, iliri, geți, daci, sciți, după locurile în care trăiam, în ciuda limbii comune vorbite. Odată pătrunși în spațiul Balcanic, invadatorii greci, aflați la începutul stadiului de civilizație, se impun cu duritate asupra populației locale, distrug așezările egeene, pentru ca mai târziu să absoarbă majoritatea culturii locale. Ei împrumută mult din cultura egeenilor, a mino-miceniilor și a egiptenilor, întemeindu-și o cultură proprie, cea grecească, care se va răspândi în Europa. Nu numai cultura au împrumutat-o, dar și scrierea, alfabetul: dacă

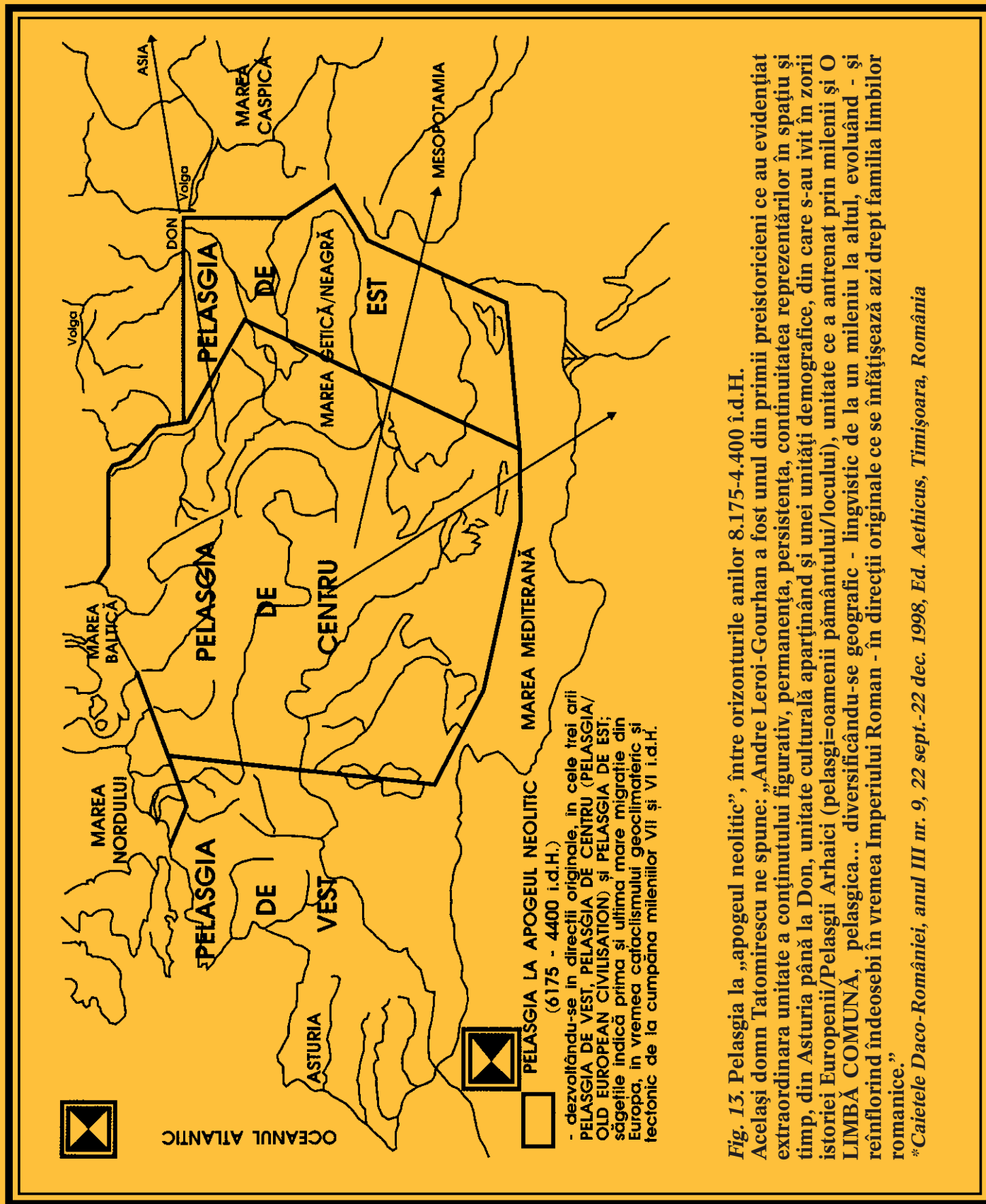

Fig. 13. Pelasgia la „apogeul neolitic”, între orizonturile anilor 8.175-4.400 î.d.H. Același domn Tatomirescu ne spune: „Andre Leroi-Gourhan a fost unul din primii preistoricieni ce au evidențiat extraordinara unitate a conținutului figurativ, permanența, persistența, continuitatea reprezentărilor în spațiu și timp, din Asturia până la Don, unitate culturală aparținând și unei unități demografice, din care s-au ivit în zorii istoriei Europenei/Pelasgii Arhaici (pelasgi=oamenii pământului/locului), unite ce a antrenat prin milenii și O LIMBĂ COMUNĂ, pelasgica... diversificându-se geografic - lingvistic de la un mileniu la altul, evoluând - și reînflorind îndeosebi în vremea Imperiului Roman - în direcții originale ce se înfățișează azi drept familia limbilor române.”

*Catetele Daco-României, anul III nr. 9, 22 sept.-22 dec. 1998, Ed. Aethicus, Timișoara, România

„Linear Script A”, incomplet descifrat, încă mai păstrează caracterul hieroglific, „Linear Script B” reprezintă un dialect arhaic grec, pentru ca 700 de ani mai târziu să găsim cea mai timpurie scriere clasică „grecească“!... Astăzi nici un grec nu ar recunoaște meritul egiptenilor, cum de altfel mai târziu rușii, care, cu ajutorul celor doi greci cu nume slave, Chiril și Metodi, vor transforma alfabetul elenic în chirilic.

Apariția romanilor a condus indirect la unificarea acestor pelasgi, traci, iliri, daci, geți, tibali și odrii în lupta lor împotriva cotropitorilor. Marea majoritate a popoarelor barbare care ne atacă sau ne traversează sunt în număr mic, fiind respinse ori absorbite fără a lăsa influențe deosebite până în secolul al VI-lea d.H. când sosesc slavii, popor barbar, crud și nemilos, care, după insuccesul de la Nordul Dunării, se așază în Sudul acesteia și în felul acesta ne vor despărți pentru totdeauna printr-un „coridor slav” de frații noștri de la sudul Dunării care se vor găsi ca într-un fel de sandwich între greci și slavi. Mai existăm și astăzi prin aceste locuri: istro-români (foarte puțini la număr) prin aria iugoslavo-croată, megleno-românii, sub bulgari și aromânii (încă în număr mare) sub greci. După încercări nereușite de asimilare forțată, și astăzi, după aproape 1500 de ani de ocupație, macedonenii nu și-au schimbat nici limba, nici portul, iar limba sau „dialectul” cum îl numesc ei înșiși, nu-l pot înțelege nici grecii, nici bulgarii ori iugoslavii, ci numai noi, românii. De ce?... Aproape toți avem prieteni ori cunoscuți macedoneni și dacă nu i-ați întrebat, o puteți face acum: întrebați-i de „dialect” și veți rămâne uimiți de similaritatea lui cu limba română. Limba lor este cea mai veche și mai bine păstrată, fiind de fapt limba pelasgică, tracică sau dacică, după cum vreți să o numiți și care este și... limba noastră. Și dacă ne mai amintim că în urmă cu 2000 de ani Alexandru I al Macedoniei era respins la Jocurile Olimpice pe motiv că nu era grec, declarațiile grecești din prezent precum că Macedonia este egal Grecia ne surprind. De ce oare

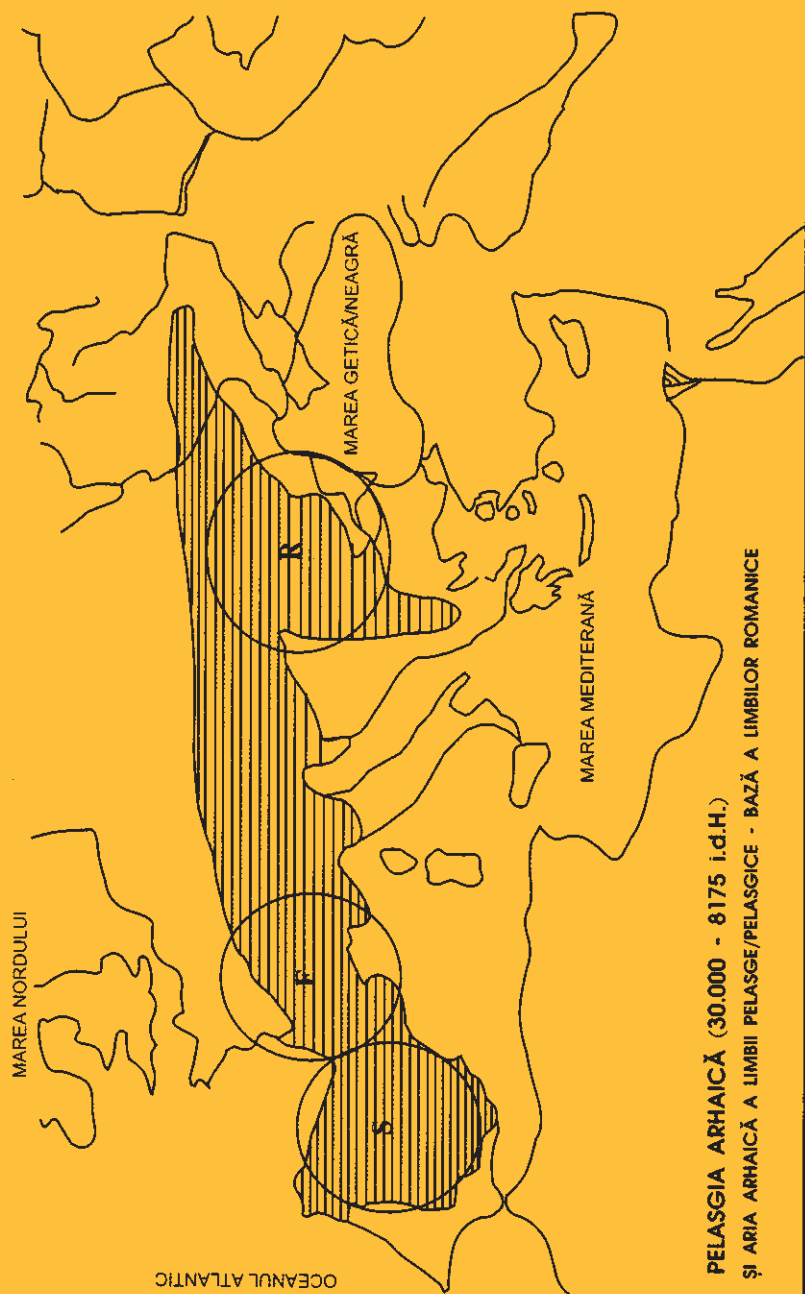
regele Filip al Macedoniei îi va aduce tânărului de 7 ani, Alexandru, pe Aristotel (care era grec după tată și macedon după mamă) ca să-l învețe limba civilizației de atunci, elena, dacă așa cum spun azi grecii, ei, macedonenii, sunt greci? De ce a trebuit să treacă 2000 de ani de la moartea lui Alexandru Macedon, ca acesta să fie recunoscut ca grec și pus în Pantheon?

Această părere asupra originii și locului macedonenilor și mai ales asupra adjudecării lor de către alte nații este împărtășită și de alți istorici. De exemplu Raymond Bonner, care în *The New York Times* publică un articol despre Macedonia, „pământ care nu poate avea un nume”, acesta fiind adjudecat de către bulgari, greci și sârbi. Bonner spunea despre Alexandru Macedon că orice ar fi fost, numai grec nu...¹⁶

Paradoxal, singurii care nu s-au implicat în adjudecarea Macedoniei au fost „frații” lor din nord, adică noi românii, care, în plus, aproape întotdeauna i-am neglijat și abandonat. Și totuși, în 1995, o delegație română care a vizitat Albania a decis de comun acord cu guvernul albanez să deschidă pentru populația macedoneană locală biserici române și școli cu predare în limba română.

Să nu uităm că în Grecia în perioada ante-belică, în Macedonia, existau biserici și școli românești care mai târziu au fost arse și distruse iar populația locală (aromânii - cum se numesc ei înșiși, valahi, cum grecii în numesc cu dispreț) a fost persecutată, chinuită, chiar omorâtă, unii reușind să scape fugind în România, alții chiar în America, unde-și povestesc și astăzi necazurile trecutului.

Să fim și noi oare, descendenți direcți ai poporului pelasgic, trac, un popor blestemat?... Și astăzi ucrainenii și rușii vor să ne facă să uităm cine suntem, acolo la noi acasă, în Bucovina, Țara Herței, Basarabia și Buceag, unde românii li se spune că nu sunt „români”, ci o nație slavă, vorbind o limbă slavă, moldovenească!... Când oare ne vom dezdoi genunchii și vom sta în picioare, drepti, noi românii din România, Basarabia, Bucovina, Ținutul Herței, Banatul Sârbesc,

Pelasgia arhaică și aria limbii pelasge între orizonturile anilor 30.000 și 8175 î.d.H.

Fig. 12. Pelasgica arhaică și aria limbii pelasge între orizonturile anilor 30.000 și 8.175 î.d.H. „De la Atlantic și până la Don și Marea Getică (Marea Neagră) a existat o impresionantă arie culturală, o sublimă unitate de manifestare spirituală/lingvistică, de la „Dansul” bizonilor, din sanctuarul-peșteră de la Altamira (Spania), sau de la Front-de Gaume (Franța), la Felina de fildeș de la Pavlov (Cehia), la Pantera, cai și „Cavaler ucis”, din sanctuarul-peșteră de la Cuciulat (1.500-1.200 î.e.n. din România) ori la Gaie-n atac, din sanctuarul peșterii Gaura Chindiei (10.000-8.000 î.e.n.-România)” așa ne spune în „Caietele Daco-României” Ion Pachia Tatomirescu.

*Caietele Daco-României, Anul III, nr.6,23 dec. 1997-21 martie 1998, Editura Aethicus, Timișoara, România.

Buceag, Cadrilater, din Pocuția și Ungaria, din toată Macedonia, pentru a ne proteja drepturile?...

Să vedem cum arată limba macedoneană în comparație cu limba dacoromână. Pentru aceasta am ales un cântec vechi aromân, compus cu mult înainte ca Bolintineanu să publice „*Muma lui Ștefan cel Mare*”:

Dialect aromân-macedonean

Traducere în românește

*Cari-n'i bati, noaptea
La firida mea, moi?
Io huia, msata Marioara
Nu-n'i ti-aspirea, moi.*

*Cine-mi bate noaptea
La fereastra mea, măi?
Eu sunt, frumoasa Mărioara
Nu te speria, măi.*

.....
*Scoal aprond'i lampa
S-ti vedua fata ta,
Fata ta tea alb-arosi
Ca trandafila.*

.....
*Scoal'de-aprinde lampa
Să-ți văd fața ta
Fața ta cea albă-roșie
Ca de trandafir.*

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE